

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 19 του Φλεβάρη 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 186

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΕΡΜΟΝΑΣ. Κοιμίες αναποδιές ("Οφίς και Κρίνο—δ' Ασωτος).

ΑΔΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. 'Επιστήμη πρωιομάθητη—'Αθρώπιος Μηχανισμός (συνέχεια).

Α. Ε. Παραμύθια Μολίβου (της Μιτυλήνης).

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ Κοιμια Γράμματα (μεταφρ. 'Ηλ. Βουτιεριδης).

KRISHNA Διπλά αισθήματα.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Δέν υπάρχει Κράτος.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Σ. Περούλης, Βαρλέντης, Γ. Περιπλοκάδης, Νάξιος.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Ηράματα (Οι Μανιάτες του τελωνείου—Οι 'Επιφανείς—'Ο Καλότυχος πλαστογράφος...—'Η γνώμη της 'Εστίας)—Μισορώτης και Βασιλικό).

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΩΔΙΑΤΙΚΟ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ

Πολύ καλά, σύμφωνοι σ' ε, τι λέτε. Δέν υπάρχει Κράτος. Μά και ποιάς φρόντισε ποτέ να φτιάξει Κράτος για να νάν το κλαίει σήμερα που το βλέπει να χάνεται; Οι Υπουργοί μας; Οι βουλευτάδες μας; Οι δημοσιογράφοι μας; 'Εμείς οι ίδιοι, ο Λαός δηλαδή; Κάθε άλλο. Ίκανοί για τέτια δουλιά δέν είμαστε. Ίκανοί είμαστε να χαλνούμε Κράτος, και θάν το χαλνούσαμε μιά χαρά, α βρισκότανε ένας χριστιανός να μάς τ'χει σήμερα φτιασμένο.

Προχτές στον Περαία με το Κρητικομανιατικό ματοκύλισμα το καμόμοιο το Κράτος—που δέν υπάρχει, είπαμε—ούτε ξεμύτησε πουθενά, αφού κανένας δέν έτυχε να νάν το δει. "Όλος ο κόσμος είδε δυό ξαγριωμένα μπουλούκια να λληλοσκοτώνουνται κι όλος ο κόσμος το μολόγησε, και πρώτος πρώτος ο καμαρωμένος ο τύπος μας, πώς ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ. "Όπου υπάρχει Κράτος, τα τέτια μπουλούκια σκορπίζονται όχι με την προσωπική έπιρροή του κ. Κ. Μάγου, ούτε με τη διπλωματική ρητορεία του κ. Μερκούρη, αλλά με τους ανθρώπους του Κράτους. Κι όπου υπάρχει Κράτος, ο Μανιάτης δέ θα σκοτώσει τον Κρητικό για δυό δεκάρες, ούτε ο Κρητικός θα ρημάξει το μαγαζί του Μανιάτη για να ξεδικηθεί το φόνο του πατριώτη του. "Ο Μανιάτης θάχει το Νόμο από πάνω να νάν του βαστάει το χέρι κι ο Κρητικός θάχει το Νόμο πλάι του να νάν του δίνει στη στιγμή το δικίο του.

Μά δώ μιά και δέν έχουμε Κράτος, δέν μπορούμε να έχουμε και Νόμο. "Η κι αν έχουμε, έτσι για τα μάτια, για να κοροδευόμαστε, δέν αξίζει κάλπικο παρῶ, αφού ο βρωμερώτερος

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑΣ"

ΑΔΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

κουμπουράς μεταχειρίζεται το χαρτί του Νόμου για να γιομίζει την κουμπούρα του κι ο προσυχότερος τσολιάς, φτάνει να έχει βουλευτή προστάτη, σου τον δένει άμέσως το Νόμο, σαν παλιοτενεκέ, στού σκυλιού του την ούρά.

Σήμερα έλοι πέρα πέρα, με δαρμούς και με κλάματα, σά ληρες απαρηγόρητες, φωνάζουμε πως δέν υπάρχει Κράτος και πως το Ρωμαίικο μιάζει με χιλιστρυπημένο καράβι που θαλασσοδέρνεται δίχως τιμόνι στη μανιασμένη θάλασσα της πολιτικής εξαχρείωσης και της αδιάντροπης άπειθαρχίας. Σήμερα το λέμε αυτό. Αύριο όμως που θα ξεχαστεί το κακό, θάρ ινήσουμε πάλι να νάν τα βλέπουμε όλα, σά χασισοποτισμένοι κλεφτοκοτάδες, τρανταφυλλένια και θά γλυκολέμε πως ένα Κράτος υπάρχει πάνω στη γής, το Ρωμαίικο, και τάξίζει να νάν το πάρει όλος ο ντουνιας για μοντέλο.

Νά μάς ζήσει και να νάν το χαιρόμαστε. Και είναι προδότης όποιος άπκοτήσει και πει αύριο πως δέν υπάρχει Κράτος. Και θέλει παλούκωμα όποιος και μοναχά το συλλογιστεί πως είναι καιρός πιά να βρεθεί κάποιος Δυνατός, είτε 'Εγγλέζος, είτε Ρούσσο, είτε κι 'Οτεντότος άκόμα, να μάς σπλαχνιστεί και νάρθει έδω να μάς φτιάξει, με το βούρδουλα στο χέρι, Κράτος και να μάς το παραδώσει έτοιμο—αδιάφορο α μιά μέρα μάς ξαναρθεί το κέφι να νάν το χαλασούμε κι αυτό.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ

Α'. ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟ

Κόσμα Νιρβάμη. — 'Αθήνα.

'Αγάπη που αρχίζει με την ένοιξη και πεθαίνει με το χειμώνα. Της σάρκας της άφροδίσιας και της άρρωστημένης ψυχής συναπάντημα. Το θάμα του θανάτου που γελᾷ μέσα στις φλίβες. Το ξεφύλλισμα των κρίνων και το δάγκαμα του φιδιού της Πυθίας. Και παρά πάνω απ' όλα παράβολη αγάπη του τεχνίτη που τόνο νίκησε ή ζωή γιατί δέν την κατάλαβε και γιατί της γύρεψε να βιασθή και γιατί τήνε βίασε ν' αληθέψη όμορφιάς και πάθη διονυσιακά που μόνο με το δουλευτή τον καιρό φτάνουνε σε τέλειωμα και ζωντανεύουν άχάλαστα.

Σάν άγουρο τραγούδι φλογέρας σ' άνοιξιάτικο λειβάδι.—πέρα κεί που κοκκινίζουνε στο γύρισμα του λόφου οι άρκαδικές άνεμόνες—στριγγολαλεί κ' ή πολύχυμη αγάπη. Κ' έπειτα φτάνει στο θέρος και τήνε χρυσώνει καλοκαιριάτικη μεγαλοπρέπεια. Μά κάτι σπάνει με τα χιονοπωρινά πρωτοβρόχια, κάτι μαραίνεται και σαπίζει. Και πιδό πλούσια τώρα και πιδό άδιάκριτη θερμεία της ήδυπάθειας ή περιέργεια και το φιλι ματώνει τα χείλια και μαλάσσουν το πονεμένο κορμί τα χέρια της ήδονής και σπίγγει τα ψηλά μέτωπα ο βαρεμένος κορεσμός. Κ' έπειδής ο ποιητής δέν έμαθε άκόμα την τέχνη που χαμογελώντας περιμένει, φαντάζεται πως κάποια Μοίρα τυράνισσα τόνο παίζει και πως ο θάνατος είναι γαλήνη. Και για το νησί τω νεκρών το άπόμακρο φεύγουνε—σκοτωμένος της ιδέας και σκοτωμένη της αγάπης—και ξεπλωμένα μέσα στη μαύρη βαρκούλα πάνε τ' άνθοσπαρμένα τους λείψανα.

Κάποια τέτοια εικόνα μου έμεινε από το διάβασμα του λυρικού βιβλίου του κ. Νιρβάμη. Το θέμα είναι πολύ παλιό και γνωστός ψυχολογίας συνηκουσμένος σκοπός. Όστε πολυφαίνεται στη μορφή του πρωτοτυπία ξεχωριστή. Κάποιος αντίλαλος από το μακαρίτη ρομαντισμό και κάποιες αντιθωρίες από τη δυνατόχρομη πλαστικισμένη του 'Ν'Αμυηπιζι". Περισσότερο λόγια παρά πράγματα. Και πάντα σκεδόν το αντιφέγγισμα το ξένο πνίγει το άτομικό χρώμα του ποιητή. Για να στέκη μίμηση καλή πρέπει να συναρχνίζεται σε τέτοιο τρόπο με τις ιδιόπλαστες ιδέες και τα φυλετικά ψυχόρημα του τεχνίτη ώστε να μην ξεχωρίση το μάτι το ζωτάριο από το πατρογονικό. Φοβούμαι πως στού κ. Νιρβάμη την τέχνη δέν είχε άκόμα τελειώσει το καταστάλαγμα της φιλολογίας που τόνο γήτεις κ' έτσι φαίνεται το βιβλίο του πιδό σά